
Astrid Nøklebye Heiberg

MINNEORD

KARIN MARGRETHE SCHØNING

Så sårt og vondt at Astrid er borte – min fantastisk dyktige og varmhjertete terapeut som hjalp meg til å leve et normalt, godt liv i familien. Første time hos henne fikk jeg i 1969, da var jeg helt på bønn psykisk. Hun kom bokstavelig talt snublende ut kontordøren sin for å hente meg inn. Jeg tenkte øyeblikkelig: «Hun er menneskelig». I 1969 var det ikke lett å søke psykiatrisk hjelp, det var noe skummelt. Men Astrid Nøklebye Heiberg var utrolig vakker, enkel, naturlig og liketil. Hun hadde en utrolig utstråling av trygghet, lys og varme. Jeg tenkte med det samme jeg så henne: «Hun redder meg fra elendigheten». Psykisk sykdom er elendighet. Hun reddet meg.

Det faktum at hun behandlet meg som om jeg var en helt vanlig, oppegående, frisk person, var den første spiren til helbredelse. Hun ga meg selvtillit ved sin måte å være på: trygg, rolig og «alminnelig», så fantastisk ualminnelig som hun egentlig var. Hun var med i vår familie i alle år. Jeg greide ikke å gi helt slipp på Astrid, så vi hadde altså kontakt til siste stund – takket være hennes trofasthet og raushet, enda så travel som hun alltid var. Det takker jeg stadig vekk for.

Astrid brukte tiden sin til å gjøre verden til et bedre sted. Jeg ba en gang en ung kollega av henne om å ta godt vare på Astrid, som på den tiden hadde fått en alvorlig diagnose. Svaret hennes var: «Astrid tar godt vare på oss.»

Astrid tok imot meg på Vindern psykiatriske de første årene, deretter på Stortinget, i Helsedepartementet, i Høyres hus, på Røde Kors-kontoret og på slutten hjemme, da hun liksom ble pensjonist, som hun aldri ble. Alltid opptatt av andres ve og vel. Astrid ga meg den største og vidunderligste gave et menneske kan få: Hun brakte meg tilbake til det virkelige livet, så jeg kunne bli en nærværende, normal og kjærlig mor for tre vidunderlige barn.

Disse linjene fra et dikt av Herman Wildenvey skrev jeg engang til Astrid – de passer så godt til henne:

Underfulle morgenrøde, smiler du som til en venn

Jeg har vært i blant de døde, Du har vekket meg igjen.

Med dette takker jeg Astrid inderlig for hjelpen hun ga meg gjennom 50 år.
Hun vil alltid bo i mitt og i mine barns hjerter. Mine tanker går til hennes
husbond Arvid, døtrene Inger og Lise og barnebarna.

Publisert: 25. mai 2020. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.20.0347
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.